

Sygn. I C 3262/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sądowy Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa : (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko : D. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej D. J. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 646,19 zł (sześćset czterdzieści sześć złotych dziewiętnaście groszy) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 13 grudnia 2015r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanej D. J. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. wyrokowi w pkt. 1 i 3 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

UZASADNIENIE

W dniu 03 grudnia 2015r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew o zapłatę przeciwko D. J.. Powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 896,19 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 28 lipca 2015r. zawarł z pozwaną umowę pożyczki. Pozwana nie spłaciła zadłużenia pomimo wezwania jej do zapłaty. Powód wskazał, iż na kwotę dochodzoną pozvem składa się: należność główna w kwocie 638 zł, koszty podjętych działań windykacyjnych w kwocie 250,00 zł, skapitalizowane odsetki w wysokości czterokrotności stopy lombardowej liczone od kwoty 638 zł, które na dzień 18 listopada 2015 r. wyniosły 9,41 zł.

Postanowieniem z dnia 08 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego we Włocławku.

Pozwana D. J., mimo doręczenia jej odpisu pozwu i zawiadomienia o terminie rozprawy nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiała się na rozprawę.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lipca 2015 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., a D. J. zawarta została umowa pożyczki w kwocie 400 zł. D. J. zobowiązała się na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

z siedzibą w G. zwrócić pożyczkę wraz z opłatami za jej udzielenie w łącznej kwocie 638 zł w 9 tygodniowych ratach – przy czym osiem rat płatnych po 62 zł, dziewięć, ostatnia w kwocie 142 zł.

dowód: umowa pożyczki – k. 21

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pismem z dnia 23 sierpnia 2015r. wezwała D. J. do zapłaty kwoty 186 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki oraz skierowania sprawy na drogę sądową i przekazania obsługi należności wyspecjalizowanej firmie windykacyjnej i obciążenia dodatkowymi kosztami w wysokości 180 zł.

dowód: wezwanie do zapłaty – k. 23

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pismem z dnia 01 listopada 2015r. powiadomił D. J. o przekazaniu obsługi jej należności wyspecjalizowanej firmie windykacyjnej (...) z siedzibą w G..

dowód: pismo z dnia 01.11.2015r. – k. 22

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 kpc).

Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy wówczas przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998r., sygn. akt I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997r., sygn. akt I CKU 115/97).

Przytoczone w pozwie twierdzenia budziły poważne wątpliwości Sądu, wobec czego uznano za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, co ograniczyło się w zasadzie do dopuszczenia dowodu z dokumentów złożonych przez stronę powodową.

W sprawie niniejszej pozwana nie zajęła merytorycznego stanowiska co do żądania pozwu. Zważywszy na treść przepisu wyżej przywołanego przyjąć zatem należało, że zachodzą podstawy do wydania wyroku zaocznego. Jednak, jako że okoliczności faktyczne przytoczone przez powoda w pozwie wzbudziły wątpliwości Sądu, żądanie powoda w kształcie przez niego zgłoszonym nie mogło zostać uwzględnione.

Powód wywiódł swoje roszczenie z umowy pożyczki, do której ma zastosowanie przepis art. 720 kc (przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (§ 1). Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem (§ 2).

Pozwana nie spłaciła w całości swojego zobowiązania wynikającego z zawartej z powodem umową pożyczki. Nie zakwestionowała też wyliczeń kwoty pożyczki pozostającej do spłaty, jak również odsetek umownych naliczonych przez powoda. W ocenie Sądu żądanie przez powoda zapłaty kwoty 896,19zł jest niezasadne. Jak wynika z § 6 ust. 2

umowy przedstawionej przez powoda, jeżeli (...) Sp. z o.o. podjęła działania windykacyjne, to pożyczkobiorca zostanie obciążony zryczałtowanymi kosztami windykacji zaległych należności w kwocie 55 zł, kosztami korespondencji w kwocie 15 zł. Jeżeli działania windykacyjne zostaną przeprowadzone przez firmę zewnętrzną pożyczkobiorca zostanie dodatkowo obciążony kosztami usługi w zryczałtowanej kwocie 180 zł. Powód nie wykazał, by faktycznie takie koszty zostały przez niego poniesione.

W ocenie Sądu, domaganie się opłat za udzieloną pożyczkę (w kwocie 250 zł) w wysokości stanowiącej ponad 50 % kosztów udzielonej pożyczki (w kwocie 400 zł) stanowi niedozwoloną klauzulę umowną (art. 385³ pkt 17 kc.).

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 646,19 zł na podstawie art.720 § 1 k.c. (o czym orzeczono w pkt. 1 sentencji wyroku). W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako pozbawione usprawiedliwionych podstaw. Z jednej strony Sąd uznał, że postanowienia umowy pożyczki nakładające na pozwaną obowiązek uiszczenia kosztów wezwań do zapłaty, kosztów windykacyjnych w wysokości w niej określonej stanowią niedozwolone klauzule umowne, a z drugiej są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego ograniczającymi swobodę umów i w istocie zmierzają do obejścia prawa w zakresie przepisów o odsetkach maksymalnych (vide: pkt 2 sentencji wyroku).

O odsetkach od należności głównej Sąd orzekł na mocy § 6 ust. 1 umowy pożyczki w zw. z art. 481 § 1 k.c., uwzględniając w tym zakresie żądanie pozwu. W myśl art. 481 § 1 i § 2 k.c. (wg stanu na dzień 31.12.2015r.) jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 98 kpc.

Sąd z urzędu nadał wyrokowi w pkt. 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności, albowiem zaistniała przesłanka z art. 333 § 1 pkt 3 kpc. (pkt 4 wyroku).